

« Nr. 1 » februar 2008 « 155. årgang »

baptist.dk

Forandring

... kommer fra
periferien!

Lyt til kanten ...

[≡] Thomas Willer [📷] Stine Frandsen

I en undersøgelse, som sociolog Thomas Willer lavede med Søren Østergaard for nogle år siden, slog det ham, at den kirke, der for tiden vokser hurtigst i Danmark, er den kirke, som ikke er koblet på den etablerede kirke.

»At komme til det, du ikke ved
Så må du gå ad den vej, som du ikke ved ...
At komme til det, som du ikke er
så må du gå på den vej, hvor du ikke er.«
– Johannes af Korset

Bedre på kanten

Mange forlader kirken i deres teenageår. Men de forlader ikke Gud. I stedet bliver de efterfølgere af Jesus på kanten af kirken. De fleste unge har brug for en anden måde at være kirke på. De kan ikke helt sætte konkrete ord på det, men de oplever, at det er bedre at være på kanten af kirken end inde i den.

Jeg tror, vi har brug for at lytte til Johannes af Korset. Hvis vi ønsker en fornyelse af kirken, må vi vandre på en vej, vi ikke kender, og gå ad stier, hvor vi ikke kender os selv. Det er et profetisk kald til os om at bevæge os ud på kanten – og ud over kanten. Vi har brug for en ny måde at være kirke, hvis vi ikke skal uddø, som den kendte engelske kirkeforsker Peter Brierley siger om kirkesituationen i England, der ikke er meget anderledes end den danske: »... Dette land er fyldt med kristne, som engang gik i kirke, men som ikke længere

gør det. Vi kunne bløde til døde. Tiden er ved at rinde ud. Med den nuværende fart, er vi én generation fra udslettelse.«

– Peter Brierley »*The Tide is Running Out*« (2000:236)

Lær af mennesker på kanten

Det er på denne rejse med at redde kirken fra udslettelse, at de folk, vi kender på kanten, kan være en hjælp. Vi skal ikke være urolige over de spørgsmål, som de stiller, men vi skal begynde at stille *dem* spørgsmål, så vi kan lære af dem og finde en anden måde at være kirke på. Det finder vi ikke inde i kirken. For alle inde i kirken kender reglerne og kommer ikke med fornyelsen.

Måske er første skridt, at vi begynder at tale om kirken på en anden måde. Måske skal vi ikke tale om at være kristne, for det giver bare nogle associationer til at være nogle fordømmende, sure korstogsfarere, som vil slå alt ned, der kommer i vejen. Måske skal vi hellere tale om at følge efter mesteren. Om at være i mesterlære. Måske skal vi ikke tale om at »gå i kirke«, men snarere om *at være kirke*. Hvis kirke bliver udsagnsord i stedet for et navneord,

så kommer det til at handle om, hvordan vi lever efterfølgelsen ud frem for, hvordan vores kirkebygning fremstår. Måske skal vi ikke tale om »dem og os«, men snarere om os om alle sammen, for vi er alle mennesker, der forsøger at leve livet. Måske skal vi ikke tale så meget om, hvordan vi kan bevare vores kirkebygning, men i stedet tale med de mennesker, som vi møder på vores vej og invitere dem – ikke med hen i kirkebygningen – men ind i Guds rige. ■

baptist.dk til alle – også til dig!

📷 Stine Frandsen [☰] Rie Andersen

En velkomst til dig, som måske undrer dig over, hvorfor du sidder med dette blad i hånden ...

Selvom vi skriver 1. februar, vil jeg gerne byde dig velkommen til et nyt år med alt, hvad det vil bringe af højt og lavt, bredt og smalt. Især vil jeg gerne byde dig velkommen, hvis det stadig er noget forholdsvist nyt at åbne bladet.

Hvad er et kirkeblad?

»Hvorfor har jeg modtaget dette blad?«, spørger du måske. Fra i år er BaptistKirkens blad et kirkeblad. Det har et stort flertal af menighederne besluttet. Hvad er et kirkeblad? Det er et blad, der kommer ud til enhver i det baptistiske fællesskab, og altså ikke blot 1/5, hvilket har været tilfældet med baptist.dk som abonnementsblad. Vi er rigtig glade for, at vi har et blad med kant, som er relevant for alle de ca. 4000 husstande, der har en tilknytning til en baptistmenighed – fra spejderforældre til komité- og udvalgsmedlemmer.

Bladet vil udkomme 8 gange i 2008. Det skal være uundværligt for Baptistkirken i Danmark og for enhver, der kommer i – eller har en kobling til – en lokal baptistmenighed, og som vil følge med i, hvad der

sker kirkeligt – lokalt, nationalt og internationalt.

Nyt, nyt, nyt ...

Nyt for bladets indhold er en skarpere todeling: Dels skal bladet kommunikere på tværs af menighederne om menighed og kirke som samlet fællesskab, kirkens projekter og ikke mindst den forandringsproces, BaptistKirken er midt i. Dels skal der være alsidigt stof om de personlige historier, andagter til personlig opbyggelse og indlæg om det, der sker i samfundet og i det øvrige kirkelige landskab. En række af bladets artikler vil fortsat være tematiske. Dette er det første nummer af baptist.dk til alle og har særligt fokus på »Mennesker i forandring«.

Har du kommentarer, ris, ros eller idéer til en god historie, så kontakt mig endelig: rie@baptist.dk

Vi håber, at tidligere abonnenter fortsat vil betale. Vi håber også, at I, der som noget nyt får bladet tilsendt, har lyst til at bidrage. En gave til baptist.dk vil være fradragsberettiget. Læs om reglerne

på BaptistKirkens hjemmeside www.baptistkirken.dk. Der ligger et girokort inde i bladet, som du kan bruge både som tak for baptist.dk og til en gave til et af BaptistKirkens projekter.

På vegne af redaktionen ønsker jeg alle læsere rigtig god læselyst! ■

Indhold

Februar 2008

- 2 Lyt til kanten**
– *synspunkt*
Af Thomas Willer
- 3 baptist.dk til alle – også til dig!**
– *hvorfor du sidder med dette blad i hånden ...*
Af redaktør Rie Andersen
- 5 At ville forandres eller at ville forandre**
– *leder*
Af Jacob Anhøj
- 6 Centrum eller periferi?**
– *baggrund om den ubrydelige sammenhæng*
Af Ole Lundegaard
- 8 Gunnar Kristensen er død**
– *nekrolog*
Af Per Nørgaard
- 8 3 skarpe**
– *hvornår har du sidst sagt undskyld?*
Af Hanne Kiel
- 9 Nydanskere klarer den godt sammen!**
– *stafetten er nået til Svendborg*
Af Poul Erik Jensen
- 10 At træffe det rigtige valg**
– *teen-andagt*
Af Nate Collins
- 11 The New Baptist Covenant**
– *hvad sker der ›over there?‹*
Af Preben Vang
- 14 Ændringsledelse kræver ledere, der er ændret i dybet**
– *om at lede i forandringer*
Af Ib Sørensen
- 16 Forslag: Kommunalreform i BaptistKirken!**
– *erfaringer fra en fusion på LandboNord*
Af Lone Møller-Hansen
- 18 Kun til kanten, tak!**
– *interview med mennesker på kanten*
Af Jacob Anhøj
- 21 Rodbehandling**
– *ny serie, der går tilbage til rødderne*
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 22 Hvordan vil I tackle fremtiden?**
– *vi udfordrer Randers og Nibe*
Af Michael Møller-Hansen
- 24 Dåb for fuld udblæsning!**
– *det rykker i Holbæk*
Af Finn Basnov og Hanne Kiel
- 26 www.baptistkirken.dk**
– *BaptistKirken på nettet*
Af Rie Andersen
- 28 Kirken blev min familie**
– *Daisy Mukasi flygtede til Danmark*
Af Hans-Henrik Lund
- 29 Døbte og døde**
- 30 SALT er min hjertesag**
– *interview med SALT-studerende Gilbert Rukundo*
Af Sidsel Hegnsvad
- 32 Historier, der blev skrevet om – med vores hjælp!**
– *du kan hjælpe forældreløse børn i Burundi*
Af Niels Chr. Nielsen
- 34 Fryd over forandring?**
– *kronik*
Af Thomas Spanner
- 36 At føle sig velkommen**
– *Annes klumme*
Af Anne Åbom

Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Bøn for os og verden

Læser man i Baptisternes Håndbog, går det op for én, hvilket rigt og mangfoldigt fællesskab vi som baptister er en del af. Derfor har Hjemmemissionsudvalget taget initiativ til at sætte fokus på det vidtfavnende fællesskab. De opfordrer os til at omslutte alle de forskellige initiativer og mennesker, der er en del af vores fællesskab, med daglig forbøn! For at gøre det nemt og overskueligt har udvalget fremstillet en bønnekalender, der kan bruges året igennem. »Tanken er, at vi systematisk dag for dag, måned for måned bringer vores menigheder,

samarbejdspartnere og vores land frem for Gud«, fortæller Susanne Andersen, der har forestået og udarbejdet bønnekalenderen. »Vi er godt klar over, at vi risikerer at have glemt noget, men det skal ikke skygges for det, vi har husket. Derfor er de sidste dage i måneden ikke så fyldte, og man kan tilføje det, som man synes også burde have været med.« Hvis der er noget, du synes mangler, vil udvalget gerne høre om det, så de kan gøre bønnekalenderen bedre i 2009. Kalenderen vil ligge på BaptistKirkens hjemmeside, www.baptistkirken.dk, hvorfra menighederne selv kan udskrive det antal, der er brug for.

At ville forandre eller at ville forandres

[📷] Per Bækgaard [☰] Jacob Anhøj

» Hvis man er imod noget,
må man selvfølgelig møde op
for at se, hvad der sker. «

»Jeg ved godt, hvad du vil. Du vil af med kirkebænkene.« Sådan sagde gamle Inge til mig en dag, vi talte om at renovere vores snart godt brugte kirke – og det var ikke ment som nogen ros. Nu havde jeg faktisk ikke skænket kirkebænkene en tanke, før Inge bragte dem på bane. Men idéen er slet ikke tosset.

Bænkene er fra en tid, hvor godt håndværk var beregnet til at holde længere end få generationer, og de har været rasende dyre. De er forarbejdet i smukt, mørkbejdset amerikansk nøddetræ og vejer vel et godt stykke på den forkerte side af 100 kilo stykket. Vores kirkebænke flytter man ikke lige rundt på – hverken på den ene eller den anden måde.

Forandring fryder, siger man. I hvert fald så længe forandringen går ud over omgivelserne og ikke en selv. Sandheden om kirkebænkene er, at de er mere end blot en del af omgivelserne. For Inge og andre, der kan huske tiden før den nye kirkebygning, symboliserer bænkene »den nye tid« og er vel nærmest gået hen og blevet en naturlig del af menighedens krop.

Nu er det ikke for at udstille gamle Inge – tværtimod. Hun er en af de mest forandringsvillige mennesker, jeg kender. Hun står altid i første række, når menighedens unge rebeller – dvs. os i alderen 40 til 60 år – afprøver nye missionsinitiativer. Selv da vi holdt vinsmagning i kirken, som hun var inderligt imod, var hun på plads til at tale med gæsterne. Som hun sagde: »Hvis man er imod noget, må man selvfølgelig møde op for at se, hvad der sker.« Det blev en god aften, og Inge fik et par flasker med hjem. Og hvilke flasker? Men det er en anden historie.

Baptistkirken i Danmark er under forandring. Om ganske få år er gamle arbejdsformer, organisationer og hierarkier væk, afløst af dynamiske netværk, der opstår og forsvinder efter behov. Vi vil se menigheder og mennesker arbejde sammen om det, de brænder for, på tværs af trossamfund, kulturer og landegrænser.

Jeg beder til, at Gud vil bevare mig og mange andre ligeså forandringsvillige som gamle Inge. Men bænkene – dem må I gerne smide ud for min skyld. Man sidder heller ikke godt på dem. ■

[☰] Ole Lundegaard [📷] Per Bækgaard

Centrum og periferi

Hvad er centrum i dit liv? Og hvilken horisont har du? Der er en ubrydelig sammenhæng mellem centrum og periferi i den kristne tro, hævder Ole Lundegaard. Vi må hverken tabe centrum eller horisont! Begge dele må vindes. Læs her hvordan ...

Et hjul uden nav falder hurtigt sammen. Et nav uden en fælg er ikke noget hjul. De to dele af hjulet kan ikke fungere hver for sig. De er afhængige af hinanden, og de betinger hinanden.

Den ubrydelige sammenhæng

På samme måde er det med centrum og periferi i den kristne tro: Jesus er centrum og Guds rige er horisonten. Det giver ingen mening at tro på Jesus og ikke samtidig være optaget af det, han talte om, gjorde, døde og opstod for. Det virker meget indlysende, men er det alligevel ikke altid i praksis. Sommetider skiller vi troen på Jesus fra Guds rige og gør det i stedet til *Jesus og min frelse*. Eller vi skifter centrum ud, hvorved horisonten naturligvis også bliver en anden. Tag fx den centrale rolle, som vores tænkning om menighed og kirke ofte har: Gør vi kirken til centrum, bliver kirkens ve og vel let til horisonten. Flytter vi den enkelte troende ind i centrum, bliver horisonten opfyldelsen af jeg'ets behov – blot for at nævne to populære, men skæbnesvangre fejltagelser. Der er kun plads til ét centrum.

»Tab af centrum kendetegner en kirke, der bliver opslugt i tiden.«

»Tab af horisont kendetegner en kirke, der søger at bevare sig selv ind i evigheden.«

»Centrum og horisont mistes eller vindes altid sammen.«

Manøvrerer vi kirken eller os selv derind, bliver det på bekostning af Jesus Kristus – og hans horisont: Guds rige.

Det egentlige centrum

Hvis vi vil teste, hvad der i virkeligheden er centrum i vores tro, kan det aflæses på periferien – dér, hvor livet udspiller sig. Dér, hvor vi agerer og prioriterer. Hvis det, vi hver især og som fællesskab er optaget af, stemmer overens med Jesu liv, når han gav oprejsning og håb til de udstødte, helbredte de syge, uddrev ondskab og ofrede sit liv for at Guds vilje kunne ske, da har vi Jesus som centrum. Men hvis vi er mere optagede af os selv og menigheden end af at møde vores næste, ligesom Jesus gjorde, har vi sandsynligvis mistet vores egentlige centrum. Menighedens liv er knyttet til Kristus og dermed også til *hans* horisont. Jesus levede og døde ikke for kirkens succes eller alene for min frelser og velbefindendes skyld, men for verdens nyskabelse i ham. Det er dét, Guds rige handler om.

Bekendelsen

Den tyske teolog Dietrich Bonhoeffer sagde engang: »Jo mere entydigt vi anerkender og bekender Jesus som vores Herre, des tydeligere vil omfanget af hans herredømme blive

for os«. Med »entydig anerkendelse« af Jesus som vores Herre mener Bonhoeffer, at vi fastholder, at Jesus er vores *eneste* Herre (hvilket vi bekender i vores dåb). Når vi ikke kun *anerkender* Jesus som vores eneste Herre, men også *bekender* ham som sådan, må vi offentligt fortælle, at Guds rige er den horisont, vi vandrer mod – den virkelighed, vi lever og agerer i.

Ingen automatik

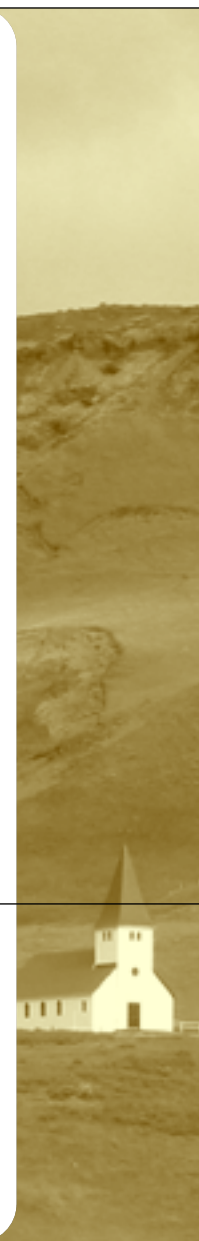
At kende Kristus er altså både at kende ham og hans horisont. Men der er desværre ikke indbygget nogen automatik i det. Bonhoeffers udsagn kan godt tolkes i den retning, at hvis bare vi lærer Jesus dybere at kende, så vil »omfanget af hans herredømme« også blive klart. Men historien har vist, at vi sagtens kan være fromme og optaget af Jesus uden at blive »himmerigets disciple« (Mattæusevangeliet 13:52). Det sker, når vi ikke anerkender og beken-der ham som Herre (for herredømmet er knyttet sammen med Guds rige), men som noget andet, vores trøst, vores personlige frelser, eller hvordan vi nu vil udtrykke det. For den enkelte af os og for menigheden er det derfor nødvendigt altid at være optaget af både centrum og periferi, både Jesus og Guds rige, Jesus som frelser og Herre.

Centrum og horisont tabes eller vindes sammen

Jürgen Moltmann har sagt: »Tab af centrum kendetegner en kirke, der bliver opslugt i tiden. Tab af horisont kendetegner en kirke, der søger at bevare sig selv ind i evigheden.« Det, Moltmann peger på, er, at hvis vi bliver helt opslugt af at være relevante her og nu, kan vi risikere at miste vores centrum, Jesus Kristus. Vi bliver måske nok relevante og »succesfulde« – men uden egentlig indhold! Omvendt, er det typisk for menigheder, der lukker sig om sig selv for at bevare det, de har, at de i virkeligheden forstener, fordi de mister horisonten. De går *til* Jesus, men ikke *med* ham. Men Moltmann går videre: »Centrum og horisont mistes eller vindes altid sammen.« For at være sande disciple, skal vi både anerkende og bekende Jesus som vores centrum og *Hans* horisont som vores. ■

Overvej:

1. Hvad er centrum i dit liv, og hvad er den horisont, du er på vej mod?
2. Hvordan er du/I vant til at tænke på det kristne livs og menighedens mål?

Gunnar Kristensen er død

[☰] Per Nørgaard [📷] Billedarkivet, Tølløse

Gunnar Kristensen døde torsdag 13. december efter års svær sygdom, hvorunder han mistede mere og mere af sin lungekapacitet; ofte skiftede han mellem hjem og hospital. Efter et fald og operation sov han stille hen.

Gunnar Kristensen blev en af vores bedst kendte og mest afholdte præster. Født 1928 på en lille landejendom i Mosbjerg, døbt som 10-årig i Sindal menighed, udlært som kommis. I 1957 begyndte han på Prædikantskolen i Tølløse. Senere studerede han sammen med sin kone Hanna på seminariet i Rüschnikon.

Nogle kendte ham som det venlige menneske med tid til at lytte til enhver, som trængte. Andre husker ham som en fremragende leder, der med klarsyn og få ord satte en sag i rette perspektiv – i den lokale menighed og i BaptistKirkens ledelse. I det hele med et stilfærdigt jysk lune, som gjorde det til en fest at være sammen med ham.

I de menigheder, han tjente, husker man ham som »en prædikant, der viste os de store ting i Bibelen, tit gennem små ting, som vi aldrig havde lagt mærke til«. En kvinde fortæller, at hun endnu husker

Gunnar Kristensen var generalsekretær i BaptistKirken 1980-1988.

den sidste prædiken, Gunnar holdt søndagen før jul år 2000: »Hyrderne, som lå på jorden, almindelige mennesker, bange for, hvad der skete omkring dem, som mange af os. Og pludselig sang englene for dem.«

»Som leder af Ungdomscentret gav han os frit spil for vores ideer og udfoldelser; af og til rebede han sejlene, men han satte sig aldrig på nogen.« Mange af de unge rebeller herfra blev senere de stærke foregangs-mænd/-kvinder rundt om i vores kirke.

Meget af den betydning, Gunnar fik for os, fik han i et inspirerende samliv med Hanna – københavnerpige, socialrådgiver, altid engageret og myreflittig som Gunnar selv. Vi husker Gunnar med tak til Gud.

Fakta om Gunnar Kristensen:

Præst i Givskud, Hvidovre (Broholmkirken), Lyngby og på Lolland-Falster. Landssekretær i Ungdomsforbundet, leder af Ungdomscentret i København og BaptistKirkens generalsekretær (1980-88).

– Hvornår har du sidst sagt undskyld?

[☰] Hanne Kiel

»Det er en uge siden. Jeg havde taget for hårdt fat over for menighedsrådet. Det var om nogle ting, de efter min mening burde lave om. Jeg var for skarp – og har siden både sagt og skrevet undskyld.«

Anne-Marie Winther, Holstebro Baptistmenighed

»Det gør jeg næsten hver dag. Jeg er meget bevidst om, at jeg ind imellem kører mig selv for langt ud og kommer til at koste med andre. Så må jeg sige undskyld.«

Karin Lignel Christiansen, Ingstrup Baptistmenighed

»Det gjorde jeg vist i går – jeg var ved at træde Niels over tæerne, da vi vaskede op i Karmel.«

Arne Jensen, Karmelkirken i Aalborg

Nydanskere og danskere klarer den godt sammen!

[☐] Svendborg Baptistmenighed [☐] Poul Erik Jensen

Den tamilske menighed i Holbæk har sendt stafetten videre til Svendborg Baptistmenighed med spørgsmålet: »I kirken er I både nydanskere og danskere – hvilke udfordringer støder I på, og hvordan klarer I det?« Svendborg Baptistmenighed giver svar på tiltale:

Kirkefrokost efter gudstjeneste.

Samarbejde på tværs af sprog og kultur.

Stedet, hvor mangfoldigheden mødes

På vores menighedsweekend legede vi en sjov navneleg for at lære hinandens navne. Det er nemlig en stor udfordring at huske mange navne på én gang. Svendborg Baptistmenighed bestod engang af indfødte fynboer og nogle få importerede danskere. I dag er den mere farverigt sammensat. Vietnamesere, tamiler, bosniere, burmesere – verden er kommet ind i menigheden, som i dag tæller 79 medlemmer. Det giver liv og glade dage. Den mangfoldighed af

nationaliteter, sprog og kulturer er en udfordring for enhver menighed – også for os.

Kommunikation – at lytte til hinanden

Blot at finde et fælles sprog er en udfordring. Vi tilstræber, at sproget bliver dansk, selvom det giver grobund for utallige misforståelser. Når det sker, bærer vi over med hinanden, retter misforståelsen og taler sammen om at gøre det bedre. Samtalen er værktøjet til et godt fællesskab. Det er herligt, når vi forstår, hvad hinanden siger,

men glæden er endnu større, når vi forstår hinandens mening.

Liv i menigheden – at kende hinanden

På menighedsweekenden lærte vi også hinanden at kende ved at lege, tegne, male, klippe, klistre, spille med og mod hinanden. Aldrig har vi grinet så meget sammen! Vi fortæller vores historie til hinanden, og derved lærer vi også hinanden at kende.

Vi er med – et større fællesskab

For at finde ud af, hvordan det er at være baptistmenighed i Danmark og lære baptistkirken at kende tager nogle del i menighedens ledelse, mange er til missionsstævne og én til missionskomitemøde. Det hjælper til at forstå, hvad det er at være menighed, og hvad det betyder at være med i det store fællesskab, Baptistkirken i Danmark.

Stafetten sendes videre til Hjørring Baptistmenighed med spørgsmålet:

»Hvordan arbejder I med at styrke fællesskabet i menigheden på tværs af aldersgrupper?« ■

At træffe det rigtige valg

[☰] Nate Collins – dansk bearbejdelse Lola Skagen og Rie Andersen [☒] Merete Egerup

Kender du det? Af en eller anden grund kan det være rigtig svært at vælge side, når du står over for et valg og så samtidig skal face en fristelse. Tal med Gud om det!, lyder Nates opfordring i denne Teen-andagt. Og det er OK at falde i søvn, mens det sker ...

Når vi ser, hvad der står i Bibelen, opdager vi at ved at stole på Jesus og gøre Ham til Herre, så er ingen udfordring for stor for os. Bibelen siger: »De fristelser, I har mødt, er ikke værre end dem, folk ellers bliver stillet overfor.

Og Gud er altid parat til at hjælpe jer. Han vil ikke tillade, at I fristes over evne. Når fristelsen kommer, vil han skabe en vej ud af situationen, så I ikke bukker under.« (1. Korintherbrev kapitel 10:13)

Med det i baghovedet giver vi så den onde for meget opmærksomhed? Hva' mener jeg? Jo, det er altså ikke en synd at blive fristet! »At være fristet« betyder bare, at nogen prøver at få os til at gøre noget forkert. Og så er det jo op til os at beslutte, hvad vi vil gøre, når det sker. Hvordan overvinder vi en fristelse? Bed!

Når der er noget, vi er i tvivl om, kan Gud hjælpe os, så brug tid på at være sammen med Ham. Efeserbrevet kapitel 6:18 fortæller os, at vi ikke skal være bange for at snakke med Gud, uanset hvad det drejer sig om. Gud kan hjælpe os med at overvinde fristelser, men det kræver, at vi selv arbejder

med på sagen og er udholdende i vores bøn.

Ok at falde i søvn!

Tal med Gud; fortæl Ham hvad der sker i dit liv. Bed om visdom; vær i Hans nærvær, også selvom det bare er et kvarter før, du sover. »Men hvad nu, hvis jeg falder i søvn, mens jer be'r?«, spørger du måske? Jeg hørte engang en far fortælle, hvordan han holdt sig spædbarn i sine arme, mens han vuggede det. Faderen kiggede ned på barnet, mens han fortalte det, hvor meget han elskede det. Som barnet lå dér i faderens arme, lukkede det øjnene og faldt i søvn, som babyer gør. Selvfølgelig blev faderen ikke vred på sit nyfødte barn over, at det faldt i søvn. I stedet glædede han sig over, at hans barn kunne hvile dér i hans arme. Det er sådan Gud har det med os.

Tal med Gud!

Vi er Guds børn, ligesom babyen. Gud ønsker fællesskab med os, så lad os blive ved med at be' – når som helst og om alting. Lad os prøve at stå imod de prøvelser, vi kommer ud for, ved at være i et fast og personligt forhold til Gud, vores Far, som elsker os. Så kan vi nemmere leve et liv, hvor vi bliver i stand til at træffe de rigtige valg. ■

Tal med Gud; fortæl Ham hvad der sker i dit liv. Bed om visdom; vær i Hans nærvær, også selvom det bare er et kvarter før, du sover.

– hvad sker der >over there<?

Brud blandt baptister i USA for snart 100 år siden kaster endnu skygger. Repræsentanter for ca. 20 millioner baptister samles derfor 30. januar - 1. februar i Atlanta, hvor de indgår en Ny Baptist Aftale (NBC). Preben Vang skriver herom fra sit udsigtspunkt i Florida, hvor han er professor i bibelsk teologi. Han var for år tilbage præst i baptistmenighederne på Bornholm, i Roskilde og Kristuskirken, København.

For at forstå, hvad der sker blandt amerikanske baptister – især Southern Baptist Convention (SBC), fordi de er så dominerende, og fordi det især er dem, det drejer sig om også her – er det nødvendigt at gå nogle årtier tilbage. Til sammenligning er der ca. tre gange så mange SBC-medlemmer, som der er danskere – ca. 15 millioner!

Fundamentalisme

Kampe mellem liberal og konservativ teologi går langt tilbage i kirkehistorien, men i denne sammenhæng kan vi begynde i starten af 1900-tallet. Konservative kristne var i stigende grad utilfredse med bibelkritikkens fremmarch på præsteseminarieerne. Det berørte næsten alle kirkesamfund og fremkaldte en samling artikler af britiske og amerikanske teologer. Artiklerne så dagens lys i 1917 under titlen *The Fundamentals* – heraf navnet fundamentalisme. Skriftet, der blev sendt til kirkeledere over hele verden, understregede, hvad det kaldte fem fundamentale (urokkelige) sandheder:

- 1) Skriftens ufejlbarlighed, 2) Jomfrufødsel

- 3) Jesu guddommelighed, 3) Jesu stedfortrædende død skænket af Guds nåde og modtaget ved menneskers tro, 4) Jesu legemlige opstandelse og 5) Jesu fysiske genkomst.

Striden resulterede i 1940'erne i en splittelse blandt Nordstatsbaptisterne (nu American Baptist Churches, USA) med dannelsen af Conservative Baptist Association til følge. Derimod overvandt SBC-krisen i 1920'erne. Men kontroversen dukkede op igen i 1961, da SBCs forlag publicerede en bibelkommentar til 1. Mosebog, der satte spørgsmålstegn ved den bogstavelige karakter af Biblens skabelsesberetning.

Southern Baptist Convention

(har store menigheder i samtlige stater i USA) I 1969 skrev W.A. Criswell (præst i

First Baptist Dallas og formand for SBC) en bog, der fik afgørende indflydelse. Den hed: *Hvorfor jeg prædiker, at Biblen er bogstavelig sand*. Linjerne var nu trukket op, og der fulgte nu en magtkamp i SBC, der endte med sejr til dem, der ønskede at fastholde en stærkt konservativ og snæver teologisk linje. For at sikre at denne linje blev fulgt i de mange institutioner, der blev styret og betalt af SBC, vedtog man på årsmødet i

» Fællesskab og formål skal være det samlende. Frem for at samles omkring en ensrettende trosbekendelse bliver der her fremlagt en trosopgave.«

2000 en ny troserklæring, som strammede linjerne yderligere op. Man forlangte, at alle SBC-medarbejdere og missionærer skulle skrive under på erklæringen. For modstanderne stod det klart, at SBC havde bevæget sig bort fra rødderne. Det var blevet et kirkesamfund, der var dogmatisk styret af en ensrettende trosbekendelse.

Mange af de ledende modstandere følte, at det var nødvendigt at skabe en alternativ struktur for de mange menigheder, der var utilfredse med SBCs kurs. Vigtigst af disse blev Cooperative Baptist Fellowship (CBF). CBF blev senere optaget i Baptist World Alliance (BWA) som en selvstændig gruppe. Det store problem med CBFs identitet har været, at de definerede sig negativt – altså i opposition til SBC. De var ikke skabt af en vækkelse, af teologisk overbevisning eller af karismatiske personligheder, men af modstand.

Den nye baptist aftale

Det er her *The New Baptist Covenant* (NBC) kommer på banen og viser sin berettigelse.

Og det er herfra, vi får en chance for at forstå den som andet end udtryk for endnu en ny modstandsbevægelse. NBC, der kaldes et historisk møde af en meget bred vifte af amerikanske baptistsamfund, er kaldt sammen af USA's tidligere præsident Jimmy Carter. Bill Clintons medvirken har hjulpet til en stor deltagelse fra de fire store baptistsamfund, der historisk har været afro-amerikanske. Man regner med en deltagelse på godt 20.000 mennesker i Atlanta.

Der er naturligvis masser af vanskeligheder at overvinde, for at Atlanta-mødet skal lykkes og blive husket som en baptisthistorisk begivenhed. Ikke mindst er vanskeligheden, at dette foregår i et valgår og meget let kan ligne et forsøg blandt demokrater på at styrke deres stilling blandt aktive kirkegående kristne – et område, hvor demokraterne har stået svagt, siden Jimmy Carter tabte sin valgkamp.

Når det er sagt, er styrken ved dette møde – ud over den interesse, der er skabt af Carters og Clintons engagement – at

Bill Clintons medvirken har hjulpet til en stor deltagelse fra de fire store baptistsamfund, der historisk har været afro-amerikanske. Man regner med en deltagelse på godt 20.000 mennesker i Atlanta.

finde i navnet: *The New Baptist Covenant*. Ønsket er at skabe noget nyt, og dette nye skal defineres af det, som NBC forstår ved »historiske baptistiske principper«. Og det skal være en *pagt*: Frie partnere arbejder sammen om noget, de har fælles. Ønsket er at skabe en positiv sammenhæng, hvor man ikke defineres som modstander, men som forkæmper. Fællesskab og formål skal være det samlende. Frem for at samles om-

Styrken ved mødet – ud over den interesse, der er skabt af Carters og Clintons engagement – er at finde i navnet: *The New Baptist Covenant*. Ønsket er at skabe noget nyt, og dette nye skal defineres af det, som *New Baptist Covenant* forstår ved »historiske baptistiske principper«.

The New Baptist Covenant, der kaldes et historisk møde af en meget bred vifte af amerikanske baptistsamfund, er kaldt sammen af USA's tidligere præsident Jimmy Carter.

kring en ensrettende trosbekendelse (SBC) bliver der her fremlagt en trosopgave.

Indholdet i Pagten

Indholdet i pagten er inspireret af Jesu programtale i synagogen i Nazaret (Lukas-evangeliet 4:18) og lyder således:

»Vi, baptister i Nordamerika, slutter denne nye pagt for at skabe en ægte og profetisk baptiststemme i disse komplekse

tider, understrege traditionelle baptistiske værdier, der omfatter et vidnesbyrd om Jesus Kristus med en tilhørende offentlig og personlig etisk livsførelse, fremme en retfærdig fred, give mad til sultne, tøj til nøgne, bolig til hjemløse, omsorg til syge og udstødte, gæstfrihed til fremmede samt fremme religionsfrihed med tilhørende respekt for religiøs forskellighed.» ■

For yderligere information, se www.newbaptistcovenant.org

»Frie partnere arbejder sammen om noget, de har fælles. Ønsket er at skabe en positiv sammenhæng, hvor man ikke defineres som modstander, men som forkæmper.«

Ændringsledelse kræver ledere, d

[☰] Ib Sørensen [📷] Per Bækgaard

»Jeg er på det hold, der mener, at ledelse, skåret ind til benet, primært er en symbolsk funktion i en social gruppe«, siger Ib Sørensen. »Det lyder ikke af meget og kræver nok en forklaring.« Ib Sørensen underviser i bl.a. ledelse på SALT, Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi. Læs her om at lede i forandring ...

Først mener jeg, at ledelse er en *funktion* snarere end en formel position, for ledelse er noget, der finder sted undertiden alle andre steder end i »ledelsen«. Funktionen kalder jeg *symbolsk*. Med det mener jeg, at ledelse primært handler om at stå for en idé, der kaster meningens og forklaringens lys ind over både fortid, nutid og fremtid. Ledelse sker, når ledere samler fortid og fremtid i et motiverende og meningssvangert NU.

Det NU, vi gennemlever nu, er kendetegnet af forandringer, eller som jeg foretrækker det af ændringer. Da ændringer mere er reglen end undtagelsen – og vel ret beset er et grundvilkår for det at leve og leve sammen – er ledelse altid noget, der finder sted i, under og gennem ændringsstrømme, nogle gange dog mere tydeligt end andre. Det understreger blot pointen: At ledelse handler om at læse, hvad der sker »derude« og »herinde«, fortolke det i

lyset af fortid og fremtid og formidle det i et håbefuldt NU.

Hvis jeg bare har en smule ret, betyder det, at ledere af gavn – dem, vi fx gerne vil hjælpe frem på SALT (Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi) – skal have nogle primære kompetencer, som kun Helligånden kan give. Han giver til gengæld rundhåndet. Vi andre kan forsøge ikke at gå i vejen. Hvad er det for kompetencer?

At søge Guds rige først og derefter ikke andet

I dag taler vi meget om autenticitet. Vi tager på bondegårdsferie for at opleve det »autentiske« liv på landet. Jeg synes, det er noget vrøvl. Autenticitet handler ikke om at være i det, men om at være det. Den, der lever i Guds Rige, lever i en dyb overbevisning om, at Guds mission, er det eneste, der er garanti for og den eneste ændring, der er blivende. Det er den autenticitet, der på én

og samme tid gør os afslappede og fokuserede og gør os til ledere, der hviler. Den, der tænker opgave og menighed først, bærer en byrde. Den, der tænker Guds Rige først, er båret af en vision. Tro mig, der er forskel!

At bære troens skat i et skrøbeligt lerkar

»Frygt ikke for dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel«, siger Jesus. I fri fortolkning: Der findes noget værre end det at miste livet, nemlig at miste sjælen i levende live, at være en levende død. Det går også an for et kollektiv som en menighed at leve uden sjæl – et stykke tid. Men uanset hvem, der bærer titlen, går ledelsen til dem, der lever selv, og som dufter af liv, og som håber i den forstand, at de tager forskud på en lys fremtid. Nogle gange kan jeg det, andre gange kan du. Men kan ingen, er det døden. Jeg forestiller mig ingen helte her. Som Paulus siger, bærer vi troens skat i et lerkar. Men jeg fokuserer

»Den, der tænker opgave og menighed først, bærer en byrde. Den, der tænker Guds Rige først, er båret af en vision. Tro mig, der er forskel!«

er er ændret på dybet

på skatten, for *den* er det overraskende nye, ikke lerkarret. At lede er at reflektere menighedens liv og sjæl, troen.

»Krise« skal staves MULIGHED

»Krise« er et andet ord for ændring. Jeg ved, det er klichéer, men der *er* noget om snakken. Nogle ser det halvtomme glas, andre det halvfulde. Nogle bygger læskure, når det blæser, mens andre hejser sejle. Nogle kan kun se, at alt var bedre før og har kun ambitioner om at overleve i ændringer, mens andre, ledere, ser tiden lukket i øjnene, prøver at se Guds finger og glæder sig til endnu en dag i mulighedernes land.

Derfor handler SALTs teologiske lederuddannelse også om at sætte rødder i den bibelske fortælling, som en tidløs fortælling om den Gud, der har sat sig selv i bevægelse. Det er den bevægelse - den ændring - der suger os med, når den blæser forbi. I forhold til den ændringsstorm forekommer andre at være pust i sivet og krusninger på vandspejlet. Er man først fanget, giver det god mening at lære at mestre nogle færdigheder også. Men er man ikke, kan alt andet være lige meget. ■

»Ledelse handler primært om at stå for en idé, der kaster meningens og forklaringens lys ind over både fortid, nutid og fremtid.«

Læs mere om ...

BaptistKirkens forandringsproces på www.baptistkirken.dk under »Fællesopgaver« og ved at tilmelde dig nyhedsbrevet under »Nyheder & Ressourcer«.

Forslag: Kommunalreform i Baptist

[≡] Lone Møller-Hansen

For Henning Krabbe er det egentlig enkelt: Hvis baptistmenighederne skal overleve, skal de have præster. Man kan klare sig i en overgangsperiode uden præst, men ikke på langt sigt. Men yngre mennesker vil ikke være solo-præster. De vil arbejde som en del af et team. Der skal samtidig være en rimelig professionel ledelse for at sikre et ordentligt arbejdsmiljø. Ergo er vi nødt til at lave menighederne om til større enheder, så de kan have flere præster ansat og eventuelt også en ›direktør‹.

Henning Krabbe har en idé om, at erfaringer fra en fusion på LandboNord kan overføres til BaptistKirken. Fem lokale landboforeninger blev lagt sammen til én, der dækker Nordjylland nord for Limfjorden – og det mener han, man også skal overveje i BaptistKirken.

Han slår fast, at hans synspunkt tager udgangspunkt i behovet for præster og hensynet til deres arbejdsvilkår. Det er i dag næsten umuligt at få en præst ansat. Selv en velfungerende menighed som Vrå med et rigt menighedsliv og en god økonomi har søgt forgæves flere år efter en præst.

»Det kan folk ikke forstå, men jeg kan godt. Forældre eller bedsteforældre kan jo bare spørge de unge, hvad de vil: De vil ikke arbejde alene. Samtidig skræmmer sporene i BaptistKirken. Chancerne for succes som præst i dagens baptistmenighed er mindre end 1:10.«

Komplikationerne i Henning Krabbes

forslag er bl.a., hvordan man opretholder et lokalt forankret fællesskab, hvis man lægger kirker sammen til stordrift. Men han spørger, om der er et alternativ.

Vil de store være med?

»Vi kan vælge, at de små menigheder lukker af sig selv over en årrække. Det vil tage en masse energi undervejs. Gennemsnitsalderen i menighederne er ret høj. Lige nu bliver der holdt »liv i Nordjylland« ved, at pensionerede præster kører rundt og prædiker. Samtidig bliver de unge kørt til Bethelkirken i Aalborg til ungdomsmøder. De unge vil senere føle sig naturligt hjemme dér, og de ældre, overlevende i landmenighederne må

»Chancerne for succes som præst i dagens baptistmenighed er mindre end 1:10.«

alligevel tilslutte sig den nærmeste større menighed på et tidspunkt.

Vi kan også vælge at have indflydelse på processen. Resultatet bliver nok det samme, nemlig færre og større menigheder. I stedet for at lade stå til skal vi tage beslutninger. Mit forslag kræver, at de større menigheder vil være med – også til at flytte ressourcer ud i de mindre byer. Spørgsmålet er, om menighederne er i stand til at tage de valg. Kommunalreformen var aldrig blevet til noget, hvis idéen var kommet fra kommunerne ...«

Svært at være menighedsråd

En anden af Hennings pointer er, at det er svært at være menighedsråd i dag. At være en god arbejdsgiver kræver en masse viden. I en større menighed vil man have råd til at ansætte en professionel person med evner til ledelse, kommunikation, økonomi og administration som »arbejds-

Kirken!

»Spørgsmålet er, om menighederne er i stand til at tage de valg. Kommunalreformen var aldrig blevet til noget, hvis idéen var kommet fra kommunerne ...«

giver« for flere præster, som hver især kan bruge deres evner bedst muligt. Henning foreslår, at der skal være ét menighedsråd og udvalg for bl.a. gudstjeneste, omsorg, børn og økonomi. Hvert lokalområde skal i princippet have indflydelse i alle udvalg.

»Når vi ikke er flere, må vi vinke farvel til nærheden, hvis vi vil have præster. Men jeg tror faktisk, at man bedre kan opretholde nærheden ved koordinering og genbrug i en ressourcestærk, større menighed.«

Henning har været med til at dele Vrå og Brønderslev – »og det var en rigtig beslutning, for der var en konstant, usund konkurrence.« Vil det samme så ikke ske i en stor regionsmenighed?

»Det kan man ikke vide, men jeg tror det ikke, da balancen bliver anderledes ved at sammenlægge flere menigheder. Men det forudsætter selvfølgelig, at alle har ejerskab til beslutningerne – også i den større menighed,« slutter Henning Krabbe. ■

»Resultatet bliver nok det samme, nemlig færre og større menigheder.«

Fakta om Henning Krabbe:

- Henning Krabbe, fylder 60 i år.
- Medlem af Vrå Baptistmenighed.
- Menighedens forhandlingsleder igennem 23 år.
- De senere år ikke trofast kirkegænger i BaptistKirken.
- Betegner sig selv som højkirkelig og hans kone blev folkekirkemedlem for en del år siden.
- Går i år af som direktør for Landbo-Nord.
- Læs hele hans forslag på www.baptistkirken.dk under debat.

Kun til kanten, tak!

[≡] Jacob Anhøj [👤] Per Bækgaard, Kasper Klarskov og privat

Vi baptister synes måske selv, vi er fantastiske at være i stue med. Men hvordan ser andre på os? baptist.dk har talt med to personer, der med vidt forskellige øjne betragter BaptistKirken lidt udefra – mennesker på kanten.

»Der kom et tidspunkt, hvor jeg var mere ulykkelig, når jeg gik hjem fra kirke, end jeg var, da jeg kom.«

– Lisbeth Gjessing

Peter

Peter Wahlberg er 41 år og gift med Ann, der er baptist og kommer i [re:gen]. Peter fortæller: »Jeg havde en god og tryk barndom som enebarn i Skovlunde. Men allerede som 21-årig stod jeg alene, da både min far og mor var døde. Det var ikke altid let at skulle finde ud af at blive voksen uden at have hverken forældre eller søskende at støtte sig til. Men jeg synes, jeg klarede mig godt – ikke mindst på grund af gode venskaber, hvor jeg fandt både dybde og fortrolighed.

Jeg meldte mig ud af folkekirken som 18-årig. Det var en helt bevidst handling. Jeg troede ganske enkelt ikke på Gud. Det gør jeg stadig ikke. Men bortset fra det med Gud deler Ann og jeg de menneskelige værdier, som kirken står for. Jeg ser kærligheden som den grundlæggende kraft i livet.

Jeg blev færdig som arkitekt som 29-årig i 1995. I dag er jeg selvstændig og arbejder med mange forskellige opgaver inden for bygningskunst og indretning. Jeg synes, det er spændende at skabe rum, hvor mennesker kan arbejde og trives.

Pladask forelsket i Ann

I 2005 blev jeg pladask forelsket i Ann, og allerede året efter blev vi gift, og Ann

flyttede fra Vendsyssel til København. Ann er uddannet socialrådgiver, men lever af at male. Vi blev viet i Anns barndomskirke i Birkelse. Det var meget smukt. I BaptistKirken har jeg oplevet en glød, som er meget anderledes end i de folkekirker, jeg er kommet i som barn; og jeg tror, at mine venner, hvoraf mange ikke til dagligt kommer i en kirke, blev grebet af den uformelle og alligevel højtidelige stemning i kirken ved Anns og mit bryllup.

En spændende kirke

I København blev [re:gen] Anns nye menighed. Det er en spændende kirke med nogle spændende mennesker. Jeg har flere gange været med Ann i kirke, fordi jeg er nysgerrig og gerne vil være sammen med hende om det, der betyder så meget for hende. Noget af det, der tiltaler mig ved BaptistKirken er, at man er sammen om troen snarere end om kirken som institution. Det er inspirerende og nærer min nysgerrighed. Som arkitekt er [re:gen] særligt interessant. [re:gen] har jo ingen kirkebygning og holder sine møder og gudstjenester på caféer i København, i øjeblikket på Café Enter på Nørrebro. Det er spændende at opleve, hvordan man uden et kirkerum kan skabe rum for samvær om troen.

Baptister gør noget ved deres idéer

Hvis kirken ønsker at vinde mennesker, tror jeg, det er vigtigt, den forholder sig til den tid, vi lever i – både i form og indhold. Kirken må gerne være skarpere og mere til stede i samfundsdebatten. Kirken må da have en mening om fx flygtningespørgsmålet. Det undrer mig, hvordan nogle mennesker får deres tro og deres politiske ståsted til at hænge sammen. På den anden side kan jeg godt se, at kirken aldrig må blive så politisk, at man skal tilhøre bestemte partier for at være med. Det er et dilemma, som jeg ikke lige har løsningen på.

Jeg kan godt lide BaptistKirken, fordi baptister gør noget ved deres ideer«, slutter Peter.

Lisbeth

Længere østpå i Rønne møder vi Lisbeth Gjessing. Lisbeth er også 41 år. Hun er født og har levet det meste af sit liv på Bornholm: »Jeg er født ind i BaptistKirken. Mine forældre er baptister, og jeg var med i kirke hver søndag hele

Ann og Peter

Lisbeth og sønnen Andreas

Kun til kanten, tak

min barndom. Det var ingen sur pligt. Jeg elskede kirken og dens mennesker som min familie. Som barn og ung var jeg dybt engageret i søndagsskole, spejder og kor.

Som de fleste unge bornholmere måtte jeg udenøs for at uddanne mig. Jeg tilbragte et halvt år i kibbutz og var elev på det aller-sidste hold på Baptisternes Højskole, der efter et halvt århundrede i Tølløse måtte dreje nøglen om i 1986. Det var meget vemodigt, og der blev knebet et par tårer, da vi sagde farvel til skolen og hinanden. Så tog jeg til Falster Håndarbejdsseminarium, hvor jeg blev håndarbejds lærer. I dag arbejder jeg som kulturformidler på Hammershus og ved Bornholms Middelaldercenter.

Ensom i kirken

Da jeg efter min uddannelse i 1990 vendte hjem til min barndoms menighed, blev jeg hurtigt involveret i spejderarbejdet igen. Men tiderne havde ændret sig, og det var ikke længere så let at skaffe spejderførere. Førerne blev yngre og yngre, og ansvaret hos de få voksne, der var tilbage, voksede, indtil jeg langsomt kom til at føle mig udrændt. Samtidig løb jeg ind i en personlig krise. Jeg kunne se, hvordan alle mine jævnaldrende fandt sammen i par. Hvorfor ikke mig? Var jeg ikke værd at være sammen med? Skulle jeg virkelig leve resten af livet

alene? Spørgsmålene og mismodet voksede i mig, så jeg til sidst blot var en tynd skal. Hvis nogen havde sagt »bøh« til mig, var jeg brudt sammen. Men ingen sagde noget, ingen så det. Jeg var ulykkelig og følte mig ensom. Og det blev ikke bedre af at gå i kirke, hvor jeg blot følte mig endnu mere alene og overset. Hvis blot nogen havde givet mig et knus og spurgt, hvad der var i vejen, var det sikkert gået anderledes.

Der kom et tidspunkt, hvor jeg var mere ulykkelig, når jeg gik hjem fra kirke, end jeg var, da jeg kom. Til sidst gik der længere og længere mellem, jeg kom i kirken. Ingen spurgte hvorfor, og nu er det efterhånden mange år siden, jeg sidst har været der.

Gud er altid den samme

Jeg savner egentlig ikke kirken; og jeg er hverken sur eller bitter. Hvad jeg oplevede, var et svigt. Men jeg kan ikke pege fingre ad nogen bestemt. Dette er ingens skyld. Måske kunne jeg selv havde gjort noget anderledes, været mere tydelig eller bedt om hjælp. Men sket er sket, og jeg lever i dag et godt og meningsfuldt liv med mit arbejde, min elskede mand og vores to dejlige drenge på tre og syv år.

Og Gud er den samme. Han er der altid for mig, og det fortæller jeg mine børn.

I kirke igen? Måske en dag, hvem ved? Der er jo mange kirker her på Bornholm.« ■

»Jeg mødte en glød, jeg slet ikke havde forventet.«

– Peter Wahlberg

Rodbehandling

[📺] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder *baptismen*, fra 1500-tallet og til i dag.

Jesu disciple

For baptister begynder al tale om tro og liv med en henvisning til Jesu liv og gerning. Selvfølgelig bekender baptister som andre kristne troen på den treenige Gud – Fader, Søn og Helligånd – men *nøglen* til en forståelse af Gud er livet i efterfølgelse af Jesus Kristus. Den kristne tro på Gud kan beskrives både dogmatisk og filosofisk, men det er *Jesus*, der med sit ord og sit eksempel, viser, hvad troen i praksis handler

om! Derfor er den troende først og fremmest *Jesu disciple*.

Baptisterne på reformationens tid (1500-tallet) reagerede mod en kirke, der havde gjort tro til et spørgsmål om dogmer, ritualer og kirkevæsen. Luther og de andre reformatorer gjorde oprør mod den katolske kirke og dens middelalderlige dominans over tanker og viljer, men de første baptister mente, at Luther og de andre

reformatorer blot erstattede ét system med et andet.

Det afgørende for kirken er tværtimod, at den modigt og fuldt ud fastholder Jesu eksempel som forbillede for det liv, menigheden er kaldet til at leve, og den mission, den er kaldet til at tage del i. Derfor har baptister altid øvet kritik af den etablerede kristendom, men også af den fromhedsretning, der lægger for megen vægt på det følelsesmæssige og individualistiske. Jesus er ikke blot en følelse og ikke blot *min* erfaring af det guddommelige, han er menighedens og verdens Herre, som jeg og vi i fællesskab skal tjene.

En af 1500-tallets baptister, Hans Denck, sagde: »Ingen kan kende Kristus, uden at han følger ham i livet – og ingen kan følge ham uden at kende ham«. Det er et præcist udtryk for en af de dybeste overbevisninger i den baptistiske kirkestrømning: Gennem at *kende* Kristus bliver vi kaldet til at *følge* ham i ord, gerning og mission. ■

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstiftere

»At kende
og følge
Kristus ...«

Hvordan vil I tackle fremtiden?

[☰] Michael Møller-Hansen [☒] Per Bækgaard

Halvtomme kirker og dalende medlemstal er en realitet for mange af de 50 danske baptistmenigheder. Hvad gør en menighed, når gennemsnitsalderen stiger i takt med antallet af begravelser? baptist.dk ser mindst fire mulige udveje for sådanne menigheder og konfronterer her baptistmenighederne i Randers og Nibe, der begge står i lignende situationer for at høre, hvordan de forholder sig til dem.

1 Lukke og slukke – lade menigheden dø med sidste medlem og håbe til det sidste.

»Det vil vi ikke ret gerne,« fortæller Arne Jensen fra Randers. »Vi tror på, at der vil åbne sig muligheder for, at vi kan bestå.

Vi tror på, at Gud vil vise os vejen frem og styrke os. Hvis Gud ikke vil, at vi skal bestå som en Baptistkirke, så er der andre muligheder.«

»Det er selvfølgelig en mulighed for enhver menighed, og det er sket for mange baptistmenigheder. Det er også en mulighed for os, men det vil blive den sidste udvej. Forinden vil vi søge sammenslutning med en anden baptistmenighed i håb om og måske også tro på, at den vil fortsætte eller genoptage en mission i Nibe,« svarer Hugo Møller-Thomsen fra Nibe.

Denne er klart den mindst tiltalende mulighed for enhver menighed. Det vil ske, hvis menigheden ikke ser realistisk på sin situa-

tion og handler med det samme. Sådanne handlinger kunne bl.a. være at styrke samarbejdet med andre lokale frikirker.

2 Samarbejde med frikirke – tættere samarbejde med frikirker i nærområdet.

Fx gudstjenestefællesskab for at udnytte ressourcerne optimalt.

»I vores alliancegruppe i Randers er vi 11 menigheder, så der skulle jo nok være en mulighed for os, men det vil bestemt ikke være en hvilken som helst menighed, vi ville kunne trives i. Det er vores menighed for fast forankret i baptistiske traditioner til,« fortæller Arne. »Da vi ikke føler os truet lige nu, så er der ikke taget noget skridt i den retning, men vi ved, at én menighed vil tage imod os – det har de givet udtryk for.

»»Det vil og kan aldrig blive en mulighed for en frikirke en bloc at tilslutte sig folkekirken.««

Desuden kan vi jo melde os ind i en hvilken som helst menighed og finde den plads, som passer bedst for den enkelte.«

»Det er en umulighed for nærværende, da vi er eneste frikirke i 20 - 25 km radius,« lyder Hugos svar.

For mange baptistmenigheder virker dette scenarium skræmmende, fordi selvstændigheden og uafhængigheden ligger dybt i den baptistiske bevidsthed. Men for den næste generation af danske baptister ser

»Vi har brug for nye og yngre medlemmer, og det beder vi til Gud om, at vi må få.«

– Arne Jensen, Randers

»Vi tror på, at der vil åbne sig muligheder for, at vi kan bestå.«

– Arne Jensen, Randers

billedet anderledes ud. Unge fra alle kirkesamfund samles til ungdomsgudstjenester - og her er man sammen som én kirke. Når talen falder på folkekirken, er fremtidsudsigterne dog en smule anderledes.

3 Træde ind i folkekirken – er der ikke andre frikirker i nærheden, kan folkekirken være det eneste alternativ.

»Det vil og kan aldrig blive en mulighed for en frikirke en bloc at tilslutte sig folkekirken – ved evt. nedlæggelse eller sammenlutning med en anden baptistmenighed eller frikirke kan det kun blive det enkelte medlems afgørelse, og mon nogen aktiv baptist ville finde det en naturlig mulighed?«, spørger Hugo, mens Arne er mere åben over for muligheden:

»Ja, hvorfor ikke? Rent »trosmæssigt« ligger vi meget på linie med folkekirken, men folkekirken vil ikke kunne give os det fællesskab, som er en meget stor del af vores menighedsliv.«

De forbehold, som Hugo taler om, er dels historisk betingede og handler dels om bl.a. dåbssyn. Hvis ikke nogle af de tre ovenstående scenarier er mulige eller ønskelige, kan menigheden:

4 Blive set som missionsinitiativ – *et sidste håb kan være, at andre baptistkirker ser perspektiv i at hjælpe en menighed. Dette kan være med en »fælles præst-løsning, udflytning til byen omkring menigheden, fuld forening mellem de to menigheder, mm.*

»I tilfælde af, at en »uholdbar« situation skulle indtræffe for menigheden, vil det nok være ønskemuligheden, men måske også den mindst realistiske set i lyset af samfundets og vore centraliseringstendenser«, fortæller Hugo. Efter hans mening står Nibe baptistmenighed endnu ikke i en uholdbar situation.

Til denne mulighed svarer Arne: »Indtil år 2000 var vi en del af Århus Baptistmenig-

hed. Vi kunne jo gå tilbage og melde os ind dér, men det vil nok også blive individuelt, hvem der vil tilhøre Århus. Nogle vil nok søge til Viborg og andre til Østhimmerland. Problemet er, at der så ikke længere er baptistkirke i Randers by. Det, vi har brug for i Randers, er ikke hjælp til præst m.m., for det lever menighedsmedlemmerne ikke længere af. Vi har brug for nye og yngre medlemmer, og det beder vi til Gud om, at vi må få.«

Spørgsmålet er, om ikke menigheder i medlemskrise er tvunget til aktivt at søge enten løsning 2, 3 eller 4 for at undgå, at menigheden som eneste mulighed automatisk lukker. ■

Vi har også stillet disse spørgsmål til Kristuskirken i København, men menigheden har ikke ønsket at medvirke på nuværende tidspunkt.

Hugo Møller-Thomsen, fortsat præst og menighedsrådsformand i Nibe Baptistmenighed, selvom han er over pensionsalderen.

Arne Jensen, pensioneret viceskoleinspektør, er leder af Randers Baptistmenighed og bor i Mariager.

Fakta:

re m t i d e n ?

Dåb for fuld *udblæsning!*

[≡] Finn Basnov og Hanne Kiel [☒] Finn Günther og Joachim Jeromdesella

De foregående 10 år har der været dåb fem gange i Holbæk Baptistmenighed, men i 2007 har de oplevet seks dåbsgudstjenester og én optagelse på bekendelse.

6 dåbsgudstjenester i 2007

»Menigheden har skyndt sig langsomt«, siger Finn Basnov, præst i Holbæk. »Vi har ikke lavet alt om for hurtigt at »få døbt nogle nye.« I stedet har menigheden i de senere år fokuseret på at styrke fællesskabet og give plads til nye mennesker – med forskellig etnisk baggrund.

Gud har sendt en tamilsk familie til menigheden. De går i kirke hver søndag, og det har inspireret mange til at komme oftere. De sidste to år har der gennemsnitligt været 10-15 flere deltagere ved gudstjenesterne. Den begejstring, det afspejler, og den modtagelse, menigheden giver nye mennesker, giver folk lyst til at komme – og når de hører ordet, vil de også høre til i fællesskabet. De sidste to år har 35-45 personer deltaget i missionsstævnet. Det har øget begejstringen og engagementet.

6 nydøbte – en fælles kontaktflade til menigheden?

I pinsen blev Anna – en af menighedens egne unge – døbt. Hendes glade vidnesbyrd fik de andre unge til at tale meget om

dåb. Dernæst blev Kristian, en spejderfører, døbt på spejderlejren ved Lillebælt. 14 dage senere blev Lise-Lotte døbt. Hun er spejder og kommer i børnekirken. De tre har altså alle en fælles baggrund i menighedens børne- og spejderarbejde. Dernæst blev Bettina døbt. Hun er en kvinde på ca. 40 år. Hendes kontakt med menigheden er opstået gennem naboer. Jomana fra Libanon, en anden kvinde midt i 30'erne, er kommet i menigheden med sine børn gennem otte år. I sommer deltog hun for første gang i missionsstævnet. Her tog hun sin beslutning. I oktober blev Esther døbt, og hendes mand, John, der er døbt i en pinsekirke i Tyskland, blev optaget på bekendelse. Familien har kun været kort tid i menigheden, men Esther, en tamilsk kvinde sidst i 30'erne, har længe ønsket at blive døbt – helst af en sydindisk, tamilsk præst. Da de ikke havde held med at opnå dette, tog de det som tegn på, at de skulle være i en dansk menighed, fordi Gud sendte en tamilsk præst til Danmark i en uges tid, så han og Finn Basnov døbte sammen Esther.

Annas dåb pinsedag indledte en mindre stime ...

Hører dåben tættere sammen med ungdomsarbejde end spejderarbejde?

»Det mener jeg ikke«, siger Finn Basnov, »men de unge, som nu kommer fast i kirken, skaber en begejstring i menigheden, hvor Helligånden kan få lov til at fylde folk.«
»Tænk, to af bænkerne er fyldt med unge – vi kommer med glæde hver søndag for at opleve det«, siger menighedens ældre.

Af de døbte har to af de unge sagt, at

»... de unge og spejderne inspirerer hende og andre til at høre efter det, Gud siger ...«

»Af de døbte har to af de unge sagt, at spejderarbejdet var en væsentlig del af grundlaget for deres beslutning. For Kristian var sammenhængen så vigtig, at han ville døbes på en spejderlejr.«

Dåb og glæde hører sammen – også for Lise-Lotte.

spejderarbejdet var en væsentlig del af grundlaget for deres beslutning. For Kristian var sammenhængen så vigtig, at han ville døbes på en spejderlejr. Næsten 50 fra menigheden lejede i fællesskab en bus og tog til dåbsgudstjeneste.

Spejdernes funktion i menigheden

»De skal sikre menigheden mod at blive for selvoptaget!«, siger Finn. Spejderne konfronterer menigheden med børn, unge og familier, som ellers ikke færdes i

menigheden. Konkret er de med til at lave 3-4 gudstjenester om året. Det flytter ofte menigheden ud i naturen eller til spejderhuset i Regstrup.

Unge præger menigheden med trofasthed

Da de andre unge var optaget af spejderarrangementer, kørte tre af menighedens tamilske unge det meste af natten fra et møde i Jylland for at komme til gudstjeneste.

De skulle jo tage hånd om potentielle nye unge. Tænk, hvis alle menighedsmedlemmer på den måde tog ansvar?

I børnekirken tager de sig af de 10-15-årige, og 2-3 af de ældre unge står for undervisningen. Det giver en øget lyst til at være med om søndagen.

Nu har en af de unge, Sarah, oplevet et kald til at læse på SALT og bruge sig selv i en praktik i Holbæk. Det sker, fordi de unge og spejderne inspirerer hende og andre til at høre efter det, Gud siger. ■

www.baptistkirken.dk

[☰] Rie Andersen [📄] Arkiv

I maj sidste år så BaptistKirkens nye hjemmeside dagens lys. I november blev den nomineret blandt 250 kirkelige hjemmesider i Kristeligt Dagblads konkurrence og gik i finalen med 11 andre konkurrenter, hvor brugerne gav den en flot 2. plads. Her kan du klikke lidt rundt på nogle af siderne, og du kan finde meget mere stof på www.baptistkirken.dk

Forsiden

– en visuel velkomst til hjemmesiden, der giver dig skiftende nyheder og links til aktuelle artikler og begivenheder

Nyheder & Ressourcer

– her får du hovednyheder, en opdateret nyhedsoversigt, ugens nyhedsbrev, spændende historier, baggrundsartikler, temaartikler, bidende synspunkter og link til vores artikelbase

Som at sætte dækstole på Titanic?

– Følg med i BaptistKirkens forandringsproces og byd selv ind med det, du brænder for!

Portræt af en menighed

– der er sket noget med rummeligheden i Sæby, der er gudstjeneste i børnehøjde i Tølløse, Karmel kører med klatten, Bornholm hjælper flygtninge, og er Nibe i knibe?

Skriv en historie om!

– du kan hjælpe forældreløse børn i Burundi og Rwanda, bygge et kirketag, uddanne en missionær, hjælpe en FN-kvoteflygtning i Danmark, være en SALT-støtte og skrive mange andre historier om ved at engagere dig i din menigheds og BaptistKirkens projekter.

Personlige fortællinger

– læs et portræt af en baptist, få lidt sladder »Fra Familiealbummet«, se smukke billeder af Anne, hvis største passion er dans. Og så er der Malene og Mads, der fik skotske spejderkys – læs hvad spejderarbejdet også kan føre til.

Kirken blev min familie

[≡] [🗨️] Hans Henrik Lund, daglig leder i KIT (Kirkernes Integrationsstjeneste)

Daisy Mukasi, 20 år gammel, flygtede fra Burundi til Danmark for snart tre år siden. »Fordi jeg har oplevet prøvelser i flygtningelejrene og ensomhed i Silkeborg, kan jeg forstå de nye, der kommer,« siger hun.

Daisy

Daisy i en hjemmegruppe i Horsens, tilknyttet Vejle Kristne Kirke.

Daisy fortæller: »Med en studentereksamen var jeg begyndt på universitetet i Burundi, men vores familie blev truet. Min far var altid i fængsel, truet på livet, fordi han var politisk aktiv. Ved en eksplosion i vores hus reddede jeg og min halvsøster Nadege os ud. Familien blev helt splittet ad. Jeg flygtede med Nadege til Danmark. Min far endte senere i Canada og min mor i Belgien. Vi to søstre søgte asyl i Danmark i 2005.«

Prøvelser og håb

»Det var rigtig svært at komme til Danmark, for vi kendte ikke nogen, og syste-

met var svært at forstå. Det hjalp, at andre i flygtningelejrene havde været her længere. Man skal lære at leve som flygtning med en uvis fremtid. Vi fik opholdstilladelse i 2006 og blev bosat i Silkeborg. Her skulle vi bo uden at kende nogen. Nu har jeg afsluttet sprogskolen, og Nadege har fået arbejde i København,« siger Daisy.

»Jeg er glad for at være i Danmark. I Burundi kunne jeg ikke fortsætte sin uddannelse på grund af mit familienavn. Nu drømmer jeg om at få en uddannelse som it-ingeniør, et job, en familie og bare et normalt liv. Jeg har altid ønsket at få en tæt relation til Gud, men min moster blev frelst og blev kritiseret af familien. Derfor turde jeg ikke tage det endelige skridt. Jeg begyndte først at gå i kirke i år 2000 og blev frelst i 2004 i Burundi. Jeg blev døbt i Danmark på en weekend for flygtninge fra Afrika. I dag er Vejle Kristne kirke min familie.«

Ungdomsleder

»Vi har startet en ungdomsgruppe i Midtjylland, hvor vi beder for hinanden og synger sammen. De unge, som kommer fra

Afrika, er stadig i brand for Gud, og det kan smitte de andre unge.

I ungdomsforeningen i Burundi lavede vi teater, dans og musik. Ved forestillinger tjente vi penge, som hjalp forældrelose børn og unge i skole. Jeg vil meget gerne hjælpe mennesker, som lider i Burundi eller andre lande,« slutter Daisy sin historie. ■

Hjælp FN kvoteflygtninge fra Rwanda og Burundi i Danmark. Behov: 100.000 kr.

Vejle Kristne Kirke samler ca. 60 personer, hovedsagligt FN kvoteflygtninge fra Afrika (Rwanda og Burundi). Kirken er støttet af Baptistkirken i Danmark.

Hvis du vil støtte økonomisk, kan du hjælpe til brobygning og menighedstilbud til flygtninge fra Rwanda og Burundi andre steder i landet. Mærk indbetalingen på girokortet eller netbank med »Flygtninge fra Rwanda og Burundi i Danmark« Giro kontonr. 902 6045 eller Danske Bank reg. nr. 3201 kontonr. 3201182417.

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvynet.dk

Sarah Basnov – Tlf.: 5091 0407
ssb85@dbs.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 5695 1015
m-h@mail.dk

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 2126 2527
jacob@anhoej.net

Grafisk design
Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri
V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3500

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines
Næste nummer udkommer 14. marts 2008
Nr. 3 – deadline 6. marts 2008
Nr. 4 – deadline 1. maj 2008

Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til Sekretariatet.

Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Gudstjenestetidene bliver trykt i Baptistkirkens elektroniske nyhedsbrev.

Bladet kan også modtages på kassettebånd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Hjørring

21.10.07: *Annika Gaust*, f. 11.04.1993.
21.10.07: *Daniel Gaust*, f. 30.10.1991.

Kristuskirken, København

16.12.07: *Julie Winther-Poupinel*, f. 27.06.1989.

Midtsjælland

02.12.07: *Rebecca Krabbe-Sørensen*,
f. 07.03.98.

Østervrå Frikirke

11.11.07: *Mathilde Højmark Andersen*
f. 29.12.1998.

Døde

Allerød

Peter Duus, født 12.05.1929, døbt 28.12.1952
i Købnerkirken, døde 27.11.2007.

Bornholm

Dagmar Frederikke Christensen,
født 27.02.1918, døbt 26.10.1947 i Rønne,
døde 11.11.2007.
Ellen Kofoed f. Jensen, født 20.06.1911,
døbt 19.12.1943 i Rønne, døde 07.12.2007.
Erik Johnsen, født 25.09.1930, døbt 16.10.1949
i Nexø, døde 15.12.2007.

Kristuskirken, Kbh.

Rhoda Valborg Jacobsen, født 06.05.1923, døbt
07.09.1941 i Vandløse, Nyrup, døde 31.10.2007.

Roskilde

Inge Asta Kjellberg, født 23.07.1925,
døbt 05.12.1948, døde 28.10.2007.
Edel Fuglseth, født 13.03.1943,
døbt 14.09.1975, døde 04.11.2007.
Janne Christensen, født 30.04.1958,
døbt 07.03.1976 i Roskilde, døde 28.11.2007.

Syddjylland, Rødeko

Kirsten Kock Olsen, født 28.12.1937,
døbt 12.09.1954 i Tølløse, døde 30.09.2007.

Tværkirkelig gospelsucces

Baptistkirken i Svendborg og Oure har i samarbejde med Pinsekirken i Svendborg, Rudkøbing og Tåsinge Frimenighed lavet et fælleskirkeligt gospelkor. Tilsyneladende er det noget, folk i Svendborg og omegn har ventet på, for koret har fra første dag tiltrukket små 100 sangere – langt mere end initiativtagerne havde turdet håbe på. »Det har overrasket os, at vi i den grad har mødt et behov hos mange for at kunne synge gospel«, fortæller Poul Erik Jensen, præst i Svendborg Baptistkirke. Koret dirigeres af Rikke Nilsson, der også er ungdomspræst i Oure Baptistmenighed, og kirkerne er blevet enige om at øve på skift i Baptistkirken og Pinsekirken – et halvt år ad gangen. Der har ligeledes fra begyndelsen været en gensidig aftale om at bruge koret i forbindelse med gudstjenester. Den store succes har dog affødt en udfordring med hensyn til pladsen. Kirkerne er ikke store nok, hvis der ud over koret også skal være plads til andre gudstjenestedeltagere! »Det er heldigvis en positiv udfordring, som tvinger os til at tænke nye tanker omkring, hvordan vi holder gospelgudstjenester«, siger en fortrøstningsfuld Poul Erik Jensen.

40 målrettede dage førte til nyt menighedsråd

Silkeborg Baptistmenighed kørte i begyndelsen af efteråret kampagnen »40 målrettede dage«. Godt halvdelen af menigheden deltog i forløbet og er efterfølgende fortsat i menighedsgrupper. De 40 dages fælles »rejse« har allerede sat tydelige spor. Efter i flere år uden et fuldt fungerende menighedsråd lykkedes det i oktober at vælge ét. »De 40 dage med fokus på Kristus har været gode for os. Vi har genopdaget glæden ved fællesskabet, og mange har fået nyt mod til at tage en tjeneste op«, fortæller menighedens præst, Søren P. Grarup. Det var en stor glæde, at fem personer selv meldte sig som kandidater til menighedsrådet, netop som menigheden skulle tage stilling til en fremtid uden et menighedsråd. »Der har været en træthed i menigheden for det formelle og organisatoriske i flere år, men heldigvis har der været liv i fællesskabet, og vi har i de seneste to år haft mange givtige samtaler og drøftelser om fremtiden«, fortsætter Søren P. Grarup. Menigheden har givet det nye menighedsråd rum og frihed til at drøfte, hvordan de vil være menighedsråd i fremtiden. »Vi vil ikke tilbage til en form, hvor vi lægger byrder på hinanden«, slutter Søren P. Grarup.

SALT er min hjertesag

[☰] Sidsel Hegnsvad [📄] Arkiv

For Gilbert Rukundo er studiet på SALT – Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi en hjertesag. Han studerer, fordi han ønsker at tage del i Guds mission.

– Jeg er stolt som en pave over at læse på SALT, fortæller Gilbert Rukundo (46), der til daglig er studerende på SALT. Når man studerer på SALT, er man samtidig i praktik i en menighed, derfor slår Gilbert også sine folder i Ringsted Baptistkirke.

Svært at drive mission på swahili i Danmark

Gilbert Rukundo kom til Danmark som flygtning i 2001, og han oplevede hurtigt både sprog- og kulturbarrierer i forhold til at fortælle danskere om sin tro – for som han siger:

– Man taler jo ikke fransk, swahili eller kirundi i Danmark, og skulle jeg så kun fortælle om min tro til fransktalende i Danmark? Eller til mine landsmænd? Både mine landsmænd og fransktalende er meget få i antal og bor i forskellige byer i Danmark, så den begrænsning ville være ærgerlig!

Vigtigt at kende kulturen omkring sig

Ikke kun sproget var vigtigt at lære for Gilbert Rukundo, han havde brug for at lære om den danske kultur.

– En ting, der gjorde, at jeg besluttede mig for at læse teologi på SALT, var, at når

man gerne vil være med i *Guds mission*, så skal man udrustes til at fungere i den virkelighed, man befinder sig i, det omgivende samfund og dets kultur, fortæller Gilbert.

SALT er svaret

Gilbert oplever, at SALT blev svaret på hans hjertesag: At blive udrustet til mission.

– På SALT får man opøvet sine færdigheder. Jeg lærer at forholde mig teologisk reflekteret og det i en dansk kontekst. Og jeg lærer at udtrykke det kristne budskab klart og tydeligt, slår Gilbert fast.

Unik kombination af teori og praksis

Gilbert fortæller om, hvordan de teologiske studier på SALT bliver kombineret med praktik i en menighed, og han mener, at denne kombination af teori og praksis er meget givtig.

– Modellen giver mulighed for, at vi studerende kan knytte de teologiske studier sammen med en menigheds liv og derved få de bedste kompetencer og færdigheder til at drive mission, fortæller Gilbert begejstret.

– Modellen vi studerende studier sammen derved få de færdigheder – Gilbert og praktikant i

Jeg lærer altid noget nyt på SALT

– Jeg må sige, at jeg altid lærer noget nyt, når jeg møder op på SALT, og siger man ikke, at man skal lære så længe, man lever? Der er et kinesisk ordsprog, der lyder sådan: »At studere er som at ro op ad strømmen, ikke at gøre fremskridt, er at glide tilbage«, siger Gilbert Rukundo, som også er meget glad for studiemiljøet på SALT.

– Der er en rigtig god atmosfære på SALT. Relationerne blandt de studerende

på SALT giver mulighed for, at kan knytte de teologiske med en menigheds liv og bedste kompetencer og til at drive mission

Rukundo, SALT-studerende Ringsted Baptistkirke

I 2007 havde SALT syv hel- og deltidsstuderende og fem kursister fra BaptistKirken ud af i alt 33 hel- og deltidsstuderende. For at dække behovet i baptistmenighederne skal vi uddanne mindst fire hvert år.

Fremtidens menigheder behøver veluddannede ledere og medarbejdere. Det er en opgave, enkeltpersoner og menigheder kan vælge at støtte.

indbyrdes og til lærerne er meget opmuntrende. Det er spændende at være sammen med folk fra forskellige kirkesamfund og i forskellige aldre. Der er både unge, der kommer lige fra gymnasiet og voksne med stor livserfaring. Vi har alle det til fælles, at vi ønsker at deltage i Guds mission, slutter Gilbert Rukundo.

Har du lyst til at »snuse« mere til SALT?

Hvis du har fået lyst til at »snuse« lidt mere til SALT, eller hvis du overvejer at begynde at studere på SALT, vil vi gerne invitere dig særligt til vores temadag onsdag 26. marts 2008 fra kl. 10-16. Her vil du kunne møde det samlede lærerteam, der underviser om menighedens identitet, image og profil.

Studieleder Bent Hylleberg vil også være til rådighed for en snak om studie og optagelse. Se mere på www.salt-akademi.dk, hvor kommende semesters kursuskatalog kan hentes ned. ■

Hjælp SALT med at uddanne kristne ledere til tiden!

Behov: 250.000 kr. fra enkeltpersoner og menigheder

Med din hjælp vil SALT kunne sikre lønninger og studiemateriale til glæde for både studerende og menigheder.

Støt økonomisk og mærk indbetalingen på girokort eller netbank med »SALT« Giro kontr. 902 6045 eller Danske Bank reg. nr. 3201 kontr. 3201182417.

[ ] [ ] Niels Chr. Nielsen

Historier, der blev skrevet om – med

Vi kan være med til at ændre livet for børn i Burundi. Niels Chr. Nielsen fortæller fra børneprojektet, hvor håbløse situationer for forældreløse børn bliver vendt til muligheder.

I Burundi skriver vi historien om for næsten 700 forældreløse børn. Det er vi i stand til, fordi der er mennesker i Danmark, der ser behovet og gør noget ved det. Forældreløse børn, der ellers ikke havde en chance, får en chance i livet. Der er mange flere, der venter på vores hjælp.

Emmanuel

var ni år, da vi begyndte at hjælpe ham. Hans far døde i krigen og hans mor af sygdom. Nu bor han hos sin gamle, svage bedstemor sammen med sin søster. De har et meget dårligt jordhus og ingen marker, men huset kan holde den værste regn ude. Han er rigtig glad for at gå i skole, og trods det som han har været igennem, klarer han sig godt. Hans mor har hjulpet ham med at komme i skole, men da hun døde, og han skulle bo hos bedstemoderen, var der ikke længere midler til, at han kunne købe kuglepennene herefter, for slet ikke at snakke om en skoleuniform, så han kunne ikke længere gå i skole. Desuden var han nødt til at hjælpe bedstemor med at hente vand og brænde. Derfor besluttede menigheden, at Emmanuel skulle være en af

de fem, som vi skulle hjælpe gennem vores børneprojekt. Han har nu købt et stykke jord og to geder. Gederne får kid, og han får gødning til sin mark, så han også kan dyrke lidt mad. Så nu ser tilværelsen lysere ud for ham, og han kan fortsætte i skolen. Han og hans søster bærer stadig vand, men det klarer de efter skoletid, for hans søster er også begyndt at gå i skole nu.

Fanuel

Faderen døde af AIDS, og moderen var også syg. Han var en helt normal dreng på 11 år. På et tidspunkt sagde moderen til ham, at han også ville dø af AIDS. Det slog ham helt ud, og han begyndte at tabe sig, kunne ingenting, havde ingen energi og pjækkede fra skolen. I det hele taget kunne man få den idé, at han havde AIDS. En nabokone så det og snakkede med ham,

En af vores piger fra Nyamisagara: Daniella, går i 5 klasse. Har købt en mark og to geder.

indtil han til sidst fortalte, at han skulle dø af AIDS. Konen hjalp ham til at komme hen og blive testet og brugte megen tid på at snakke med ham. I dag er Fanuel en helt almindelig dreng, der går i skole og klarer sig godt. Han havde ikke AIDS!

Danske baptister hjælper forældreløse børn

Solveig og Niels Christian har siden 2005 arbejdet sammen med Baptistkirken i Burundi for at udvikle et omsorgsprogram for forældreløse børn. I første omgang fik 210 børn hjælp i to år. Danske baptister har kunnet give dem skolegang og en indtægtskilde, som giver dem og deres plejefamilie råderum. Cirka 480 nye børn

vores hjælp!

Menigheden hjælper

Det er tredje dag på vores børneseminar i Rubura, og jeg spørger Colette, hvorfor menigheden valgte at hjælpe Esiteri. Hun er 14 år og går i 6. klasse. Esiteri bor sammen med sin søster, som er 18 år. De bor alene i et meget dårligt hus. Menigheden har hjulpet dem at få huset repareret og få tegltag på. De bor i et område, hvor der er mange myg og dermed megen malaria. De mistede deres far, da de var små; mange mænd døde i krigen. For fire år siden valgte deres mor at gifte sig ind i en anden familie. De to piger har siden da boet alene i deres hjem. De har ingen bedsteforældre eller anden familie. De dyrker deres marker, og Esiteri kan forsætte i skolen.

Esiteri og hendes søster har købt to geder for den hjælp, hjemmet har fået. Nu har de seks geder, og de kan sælge en ged, så Esiteri kan forsætte i skolen, når hjælpen ophører efter to år.

De har købt to geder for den hjælp, hjemmet har fået. Nu har de seks geder, og de kan sælge en ged, så Esiteri kan forsætte i skolen, når hjælpen ophører efter to år, og de har penge til at få behandlet deres malaria.

De har ofte været meget syge af mala-

ria og været indlagt på klinik eller hospital. En fra omsorgsgruppen er hos den syge søster på hospitalet, en anden er hos den søster, der er alene hjemme. De er meget taknemmelige for den hjælp, de har fået, men de har det stadig svært.

Det må også være svært for den mor at tænke på sine piger, der er bange for overfald, når det bliver mørkt! Men godt at vide, at menigheden har omsorg for dem. ■

De ti »nye« børn og deres plejeforældre i Kayanza.

har nu fået tilsagn om hjælp de næste to år. Deres omsorgsgrupper kommer som noget nyt på kursus og lærer om traumatiserede børns specielle behov og får idéer og værktøjer til at sikre deres langsigtede hjælp. Den direkte hjælp til hvert barn og deres familie er 500,- kr. om året.

Bedstemor, der tager sig aft to børnebørn. Faderen er død, og moderen gået til en anden mand.

Hvad har vi brug for?

For at hjælpe børnene og drive arbejdet har vi brug for en fast indtægt på 50.000 kr. om måneden til dette arbejde. (På nuværende tidspunkt har vi forpligtelser på 35.000,- kr.) Bidrag kan indsættes på Baptistkirken i Danmarks konto i Danske Bank – Bankkonto: 3201 10042879 eller Giro (kortart 01) 9 026 045. Alle modtager gavekvittering til brug som fradrag over for skattevæsenet.

Fryd over forandring?

[☰] [🗨️] Thomas Spanner

Baptistkirken i Danmark er ét langt begravelsesoptog. Inden for de næste 20 år vil vi enten have flere ansatte og projekter eller næsten ingen overhovedet, lyder det fra månedens kronikør, Thomas Spanner.

For nogle år siden havde jeg arbejdsplads ved Skt. Lukasstiftelsen i København – den lå midt imellem Søsterhuset og kapellet. Det var en meget konkret opvisning i, at søstrene var en døende race. Når der ikke så sjældent var begravelse, var der færre og færre søstre i begravelsesoptøget, og af dem, som var med, sad flere og flere i kørestol, gik med stok eller lignende.

Situationen er den samme for Baptistkirken i Danmark. I mine unge år på Bornholm var jeg med til at tømme baptisternes menighedshuse i Olsker, Hasle, Gudhjem, Nexø og Åkirkeby, da de blev lukket og solgt. I Olsker havde min far gået i søndagsskole, og i Gudhjem havde min farmor og farfar mødt hinanden. Engang var der 13 menighedshuse på Bornholm, nu er der to tilbage – snart et.

De næste 20 år vil vi sandsynligvis lukke én menighed om året i gennemsnit i Bap-

tistkirken i Danmark. 2/3 af alle baptister er over 45 år, 1/3 under. Næsten alle unge, jeg kender, synes, at det med kirke er rigtig svært – fordi kirken ikke bevæger mig eller sig.

Vil vi kæmpe for »ægteskabet«?

I et ægteskab, der er kørt af sporet, er der følgende muligheder:

- 1) Bliv skilt
- 2) Luk øjnene og lev med det
- 3) Få en hobby eller elskerinde
- 4) Gennemgå din forandring og håbe på, at ægtefællen følger med
- 5) Find sammen ud af, hvad ægteskabet engang handlede om, genopdag det, og tilpas det til jeres nye virkelighed – sammen.

Skilsmisse, benægtelse eller at anskaffe sig en elskerinde er alle temmelig sølle udveje.

I vores fællesskab som baptister er den fjerde mulighed nok en situation, hvor nogen bevæger sig, mens andre har besluttet sig for ikke at følge med. Det resulterer i et dårligt ægteskab eller skilsmisse. Men, hvor ville jeg ønske, at vi sammen kunne vælge den femte mulighed: At genopdag, hvad det er at være kirke og sammen tilpasse os den udfordring, vi står overfor.

Ingen nemme udveje

Jeg ville ønske, at det var en luksus, vi kunne vælge, hvorvidt vi ville forandring. Det er det desværre ikke. Mit eget bud er, at vi de næste 20 år:

- enten vil blive en del af et frikirkeligt samarbejde eller opleve, at nogle menigheder melder sig ud af Baptistkirken i Danmark og bliver en del af samarbejdet.
- enten vil have formået til at integrere de etniske menigheder i alt, hvad vi gør, eller Baptistkirken i Danmark vil være

»Alle vil Udvikling
– ingen vil Forandring«
– Søren Kirkegaard

»Forandring er nødvendig.
Kan vi fryde os over den
– sammen?«

reduceret drastisk i antal, og de etniske menigheder lever deres eget liv.

– enten alene lukke menigheder, eller også vil vi med økonomien fra dem, der lukker, investere og plante helt nye på nye fundament.

– enten forkynde frimodigt evangeliet, eller også diskutere farven på tapetet.

– enten vil lide af endnu større præstemangel, eller se endnu flere tage kaldet op til nye tjenester

– enten have tømt kassen eller kvalificeret vores mission og øget engagementet og indsamlingen blandt enkeltpersoner.

Kan vi fryde os?

Jeg blev bedt om at skrive en kronik med titlen: »Forandring fryder (nogen) – men er den nødvendig?« Hertil vil jeg svare: »Forandring er nødvendig. Kan vi fryde os over den – sammen?«

Det er den virkelige udfordring. Hel-

hertat at *ville* forandring. I erkendelse af, at vi sammen har noget af uvurderlig værdi.

Jeg tror, vi har brug for tro. Tro staves som bekendt R-I-S-I-K-O. Og tro koster. Uden at nogen tror på og tør gå foran i forandring – og i at lade sig forandre - så sker den ikke. Forandringen kommer ikke fra din præst, menighedsråd, missionsrådet eller sekretariatet. Man kan ikke tænke sig til den. Kun handle sig til den. Den kommer fra dig, som tager skridt i tro. Der tilbydes ingen sikkerhedsnet, forsikringer, velfærdsordninger eller garantier i troen. I troen handler det ikke om, hvad de andre gør, men alene om, at du følger Jesus kald til dig. Er du tro? ■

AT FØLE SIG VELKOMMEN

[≡]
Anne Åbom
[☐]
Merete Egerup

»Nå er du fra Brovst? Jamen, er du så ikke i familie med ...?« Ofte er jeg blevet budt velkommen med de ord i baptistsammenhænge. Og lige så ofte har jeg måttet skuffe den forventningsfulde spørger og tilstå, at jeg dels ikke er i familie med hans bekendte, dels aldrig har sat mine ben i Baptistkirken i Brovst. Jeg forsøger oftest at glatte ud med et »Jamen, mine forældre er ganske almindelige folkekirkekristne« og forklare, at min tilknytning til BaptistKirken først fandt sted, efter jeg var flyttet hjemmefra. Den forklaring bliver så accepteret, og vi kan gå videre i samtalen.

Men ofte har der siddet en lille nagen-de fornemmelse i mig bagefter. En følelse af, at jeg ikke passede ind i mønstret – ikke helt levede op til forventningerne. Og egentligt er det tåbeligt, for den interesserede spørger jo bare af bedste mening. Han antager ganske rimeligt, at det,

at jeg kommer fra Brovst, og at han møder mig i baptistsammenhæng, simpelthen ikke kan være to uafhængige faktorer – og jeg mener, så stor en by er Brovst jo heller ikke! Så jeg kan sagtens følge hans tanke-række, og det er helt fint, at han spørger. Han vil jo bare gerne finde en passende kasse til mig og et fælles fodslag for os. Men hvor ofte har jeg ikke efter sådan en oplevelse tænkt: »Hvis jeg nu faktisk var en Z-gård, en X-høj eller en Y-sen, ville det hele så ikke være meget nemmere? Kunne jeg så blive accepteret alene i kraft af mit navn? Eller ville det måske netop være dér, fordommene for alvor dukkede op?

Det blad, som du sidder med i hånden nu, er også en nybegynder i baptistsammenhænge. Det har godt nok slægtsnavnet på plads, men alligevel nærmer det sig din gadedør med let tøv. For fra nu af kommer det fast ud til *alle* med tilknytning til

BaptistKirken, og hvordan vil det mon blive modtaget? Hvordan byder du det velkommen hos dig? Er baptist.dk det blad, der afløste det gode gamle Baptist? Eller er det et inspirerende nyt pust? Bliver det forvekslet med reklamen fra Netto? Eller er det en kærkommen hilsen fra en kirke, du måske næsten havde glemt? Som alle andre har det brug for en chance til at gøre et nærmere bekendtskab.

Vi håber, at du vil lægge eventuelle fordomme på hylden og byde baptist.dk velkommen i din brevsprække! ■

